

Naiivetet, som gik igjennem det, som kunde være elfskværdig hos en ung Person, men som hos det ærede Medlem forekom mig undertiden at have et Anstøeg af det Komiske. Jeg sigter til den Naiivetet, med hvilken han opfordrede os til at slutte os til Hvertallets Modstand for at hjælpe det til at komme til Magten, den Naiivetet, med hvilken han anviste os den herlige Plads, som vi saa kunde komme til at indtage, at vi vilde kunne komme til at sidde og lure paa de Feil, Hvertallet begik. Der er noget overordentlig Karakteristisk i den Naiivetet, med hvilken det ærede Medlem, der aabenbarede sin Opfattelse af, hvad den politiske Opgave er, hvad en Folkerepresentants egentlige væsentlige Opgave og Pligt er, nemlig den at lure paa sine Modstanderes Feil for at kunne bane sig selv Veien til Magten. Og nu den Naiivetet, med hvilken det ærede Medlem forespurgte sig hos den høitagtede Udenrigsminister om, hvilke Instruktioener han havde givet vore Gesandter i Udlandet med Hensyn til, hvad der var passeret den 25de April; som om der i Udlandet skulde være nogen overordentlig Nyssgjærighed efter at vide, hvorledes det nu gik, efter at det Parti, som gjennem en Narrætte har havt Hvertallet i dette Thing, nu har faaet nogle flere Medlemmer —, en Ting, som jeg egentlig ikke tror, at Udlandet i nogen særdeles Grad kan antages at interessere sig for —, eller, som om det skulde være nødvendigt at instruere den Mand, som spillede saa stor en Rolle i det ærede Medlems Foredrag, den berømte Rigsantsler, om, hvorledes det er muligt at regjere, uagtet man ikke har Majoritet i begge Kamre, Noget, jeg tror, at han af Erfaring kjender temmelig godt! Eller som om det skulde være nødvendigt at forklare denne samme berømte Rigsantsler, at en konstitutionel Regjering og en parlamentarisk Regjering ikke falde sammen, han, der selv, som det staa i frisk Erindring, for et Par Aar siden i et glimrende Foredrag udviklede for den tydske Rigsdag, hvorledes Parlamentarismen var en Umulighed i Tydskland, hvorledes den kun var mulig under saadanne Forhold som dem, der fandt Sted i England! Jeg kan ikke ganske tydeligt huske hans Ord, men Meningen gik klarlig ud paa dette, at en parlamentarisk Regjering kun var mulig under saadanne Forhold som dem, der findes i England, hvor Magten var delt mellem to store, hver for sig konservative Partier, der afvejlende afløste hinanden og afløste hinanden, som han kjæntende tilspøede, paa den fortræffelige Maade, at hver Gang der var Tale om at gennemføre en meget frjindtet Reform, kom den mere konservative Del til Magten for at gjøre det, og omvendt, naar der var Tale om at holde igjen, kom det saakaldte liberale Parti til Magten for at udføre det. Han tror jeg ikke, at man behøver at give nogen Instruktioener om, hvorvidt en Regjering kan være konstitutionel,

uden at være parlamentarisk. Og endelig den Naiivetet, hvormed det ærede Medlem stillede Dynastiet for Die de Farer, som det ubatte sig for ved ikke at slutte sig til Venstre! Dette var omtrent Meningen af hans Uttringer. Ogsaa der forekommer det mig naiivt, naar det ærede Medlem tror, at han ved saadanne Uttringer kan udøve nogen Indflydelse paa Dynastiet, saa meget mere, som Dynastiet jo ogsaa maa kunne drage Slutninger fra Fakta, der ligger i frisk Minde. Den Gang for Exempel Kong Amadeo kastede sig i Armene paa det forenede Venstre i Spanien, var siebliskelig hans Dynasti forbi, og han var færdig med det Samme. Det ærede Medlems Foredrag indeholdt ikke Noget, som der var Anledning til at svare paa; jeg har paa en Maade glædet mig over og paa en vis Maade beundret den Naiivetet, der gik igjennem det; men der er ingen Anledning til at gaa dybere ind paa det. — Og nu det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Solfstein), der kom med en meget skarp Filippika mod Ministeriet! Hvad var dette? Var det noget væsentlig Nyt, var det Noget, som vi ikke havde hørt før, og som kunde give et nyt Bidrag til Løsningen af de nuværende Forvillinger? Nei! det tror jeg ikke. Det ærede Medlem fremkom med den saa utallige Gange her gjentagne Sætning om Nødvendigheden for enhver Regjering af at have Tillid hos begge Rigsdagens Afdelinger, Noget, som vi Alle erkende for at være det ønskeligste, ja man kan gjerne sige, at det i Længden ogsaa er en nødvendig Betingelse; men derpaa blev han staaende. Kom han over det Dilemma, som strax møder lige paa Stedet hver Gang af de mange tusinde Gange, vi have hørt det her i Salen? Men, naar nu Forholdet er dette, at Thingene staa ligeoverfor hinanden, saaledes som det i nogen Tid har været Tilfældet mellem de to Thing heri Landet, og som bestandig i højere Grad bliver Tilfældet, jo mere dette Thing arbejder sig frem til mere og mere at være en Repræsentation for en enkelt Klasse, hvad skal der da ske, naar vi staa saaledes, — hvorledes skal da Regjeringen bære sig ad? hvilket Svær fik man derpaa? Ja, det ærede Medlem saae nok, at man maatte sige Noget dertil, og saa heb det: Ja, men Tilliden hos dette Thing først. Det er altsaa det, hvorpaa det kommer an, det er Tilliden hos dette Thing, som der bestandig vendes tilbage til, det er det, som Forsætningen væsentlig kræver; det er ikke Tilliden hos det andet Thing, men Tilliden hos dette Thing, der kræves. Det er dette, som vi bestandig have opponeret imod og saa utallige Gange modsagt, at vi nu egentlig ikke finde, at der er videre Grund til at komme igjen med disse samme Modsigelser, og mindst naar de støttes paa en saa aldeles aabenbart urigtig Paastand som den, det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds kom